

עפ"ת 4098/06/15 - גריר מוג'ד גריר מוג'ד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 4098-06-15 גריר מוג'ד נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90210079100

בפני	כבוד השופטת עדי חן-ברק
מערערים	גריר מוג'ד גריר מוג'ד
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

לאחר עיון בבקשה, בתגובה ובתשובה, דין הבקשה להידחות.

1. כאשר מדובר בהליך פלילי אין צורך בקיומו של "טעם מיוחד" לשם מתן ארכה להגשת הערעור, ואולם נקבע כי מתן ארכה בהליך פלילי לא ייעשה כדבר שבשגרה, ואין ליתן ארכה להגשת ערעור בפלילים אלא בהתקיים "טעם ממשי המניח את הדעת" (בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25/7/06); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11/8/09)).
2. בבחינת קיומו של טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור בהגשת ההליך, יש לשקול, בין היתר, את משך האיחור; ההצדקה הנטענת לאיחור וכן את מהות ההליך העיקרי וסיכוייו הלכאוריים, כאשר אין מדובר ברשימה סגורה של שיקולים, אלא על כל מקרה להיבחן לגופו בהתאם לנסיבות הרלוונטיות.
3. בענייננו הוגשה הבקשה להארכת מועד למעלה מארבעה חודשים לאחר מתן פסק הדין כאשר היה על המבקש לדעת על קיומו של פסק הדין ואין לקבל טענתו כי יש למנות התקופה רק מתחילת חודש 5/15.
4. בהליך שהתנהל בבית המשפט קמא הגיש המבקש בקשה לדחיית מועד הדיון שנקבע ליום 30/12/14. בקשה זו הוגשה ע"י המבקש ביום הדיון עצמו. באותו היום נתן ביהמ"ש קמא החלטה לפיה הדיון יידחה ליום 15/1/15. לדיון ביום 15/1/15 לא התייצב המבקש. הדיון נדחה (לבקשת המשיב) ליום 21/1/15, ובאותו מועד ניתן פסק הדין נשוא הבקשה בהעדרו של המבקש.
4. המבקש טען כי לא התייצב לדיון ביום 15/1/15 מאחר ולא ידע על קיומו, שכן קיבל את החלטה

ביהמ"ש קמא בדבר דחיית מועד הדיון ליום 15/1/15, רק ביום 19/1/15.

ואולם ההחלטה בדבר דחיית מועד הדיון ליום 15/1/15 ניתנה ע"י ביהמ"ש קמא בעקבות בקשתו של המבקש עצמו לדחיית מועד, מכאן שהיה על המבקש לברר מיוזמתו מה עלה בגורל בקשתו, בפרט נוכח העובדה כי בקשתו הוגשה **ביום הדיון עצמו**.

לו היה טורח לברר היה יודע כי הדיון נדחה ליום 15/1/15, ומתייצב לדיון.

5. יתירה מכך, אין חולק כי ההודעה בדבר קיומו של דיון ביום 15/1/15 נודעה למבקש ביום 19/1/15, מועד שהיה מוקדם למתן פסק הדין בעניינו (שניתן רק ביום 21/1/15 בשל דחיה שנתבקשה בישיבה מיום 15/1/15).

לו היה המבקש טורח לבדוק עוד ביום 19/1/15 את מצב הדברים בהליך קמא, היה נוכח לדעת כי הדיון בעניינו עתיד להתקיים רק ביום 21/1/15 ומכאן שהיה עליו להתייצב למועד זה.

6. בבוא בית המשפט לדון בבקשה להארכת מועד ישקול, במסגרת שקילת האינטרס של עקרון

סופיות הדיון והוודאות המשפטית מהי סיבת האיחור הנטענת, האם הייתה למבקש הזדמנות להימנע מהאיחור והאם הייתה בידו שליטה על האירועים, באופן שהאיחור בהגשת הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור נבעה מרשלנות או מטעות בשיקול דעת מצדו או מצד בא כוחו (ראה ב"ש (י-ם) 552/03 שויקי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 26/6/03).

7. התנהלותו של המבקש בעניינו, הן משלא פעל לברר מהי ההחלטה שניתנה בבקשתו לדחיית מועד הדיון ביום 30/12/14, והן משלא בירר ביום 19/1/15 תוצאות הדיון שהתקיים ביום 15/1/15, מצביעה על התנהלות רשלנית מצדו ואין הוא ראוי להאחז בטענה כי נודע לו על פסק הדין רק בחודש 5/15, ומכאן שמדובר באיחור ניכר של מספר חודשים.

8. לאמור לעיל אוסיף כי הודעה על פסילת רישיונו בעקבות פסק הדין שניתן אף נשלחה לכתובתו בדואר רשום ואישור המסירה חזר: "לא נדרש", כך שיש לראות את המבקש כמי שהיה עליו לדעת על גזר הדין לכל המאוחר ביום 9/2/15.

9. לכל האמור לעיל אוסיף בעיקר כי סיכויי הלכאוריים של הערעור רחוקים מאוד מלהיות טובים, משהמבקש לא צירף ולו בדל ראיה לתמוך בטענתו שהועלתה בעלמא לחלוטין, לפיה נהג ברישיון תקף לסוג הרכב במועד הנטען לעבירה, כאשר ביחס לעונש שנגזר עליו הרי שברי כי אינו חורג ממתחם הסבירות והדבר אף לא נטען.

לאור האמור לעיל, דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, כ"ג סיוון תשע"ה, 10 יוני 2015, בהעדר הצדדים.